

РЕШЕНИЕ

№ 113

гр. София, 29.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на четиринадесети
ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Яника Т. Бозаджиева

Членове: Мариета Неделчева
Андон Г. Миталов

при участието на секретаря Корнелия Ив. Лилова

в присъствието на прокурора Р. П. М.

като разглежда докладваното от Яника Т. Бозаджиева Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20221800600489 по описа за 2022 година

Производството е по гл. XXI за въззивен контрол по отношение на
постановена присъда, инициирано с жалба против присъда № 26 /28.06.2021г.,
постановена по НОХД № 156/021г. по описа на РС С..

По силата на посочената по-горе присъда, съдът е признал подсъдимия Б. Ж.
П., роден на 12.02.2001 г. в гр. С., български гражданин, с постоянен и
настоящ адрес гр. С., кв. "В.", бл., вх., ет., ап., неосъждан, с ЕГН *****,
за ВИНОВЕН в това, че на 19.11.2017 г., около 11,40 ч. в гр. С. по ул. „Х. М.“
като непълнолетен, но след като е могъл да разбира свойството и значението
на деянието и да ръководи постъпките си, е управлявал моторно превозно
средство - лек автомобил марка „Опел“, модел „Астра“, с рег. № . след
употреба на наркотични вещества - канабис (THC 5), установено с техническо
средство „Dreger Drug Test 5000“ с фабричен номер ARJF-0063 със срок на
годност до м. февруари 2018 г. - престъпление по чл. 343б, ал. 3, вр. чл. 63, ал.
1, т. 4 от НК, поради което и на основание чл. 343б, ал. 3, вр. чл. 63, ал. 1, т. 4,
вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ и ал. 3 от НК му е наложил НАКАЗАНИЕ
„ПРОБАЦИЯ“ при следните пробационни мерки: 1/. „Задължителна

регистрация по настоящ адрес“ за срок от 6 /шест/ месеца, изразяваща се в явяване и подписване на подсъдимия пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице с периодичност 2 /два/ пъти седмично и 2/.,,Задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 6 /шест/ месеца.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК, съдът е възложил в тежест на подсъдимия Б. Ж. П., разноските в двата стадия на наказателното производство, възлизащи на 100,80 лв. /сто лева и 80 ст./.

Присъдата е атакувана от защитника на подсъдимия Б. Ж. – адв. Е. М., първоначално с бланкетна по своя характер жалба, като незаконосъобразна и неправилна , постановена в нарушение на процесуалния и материалния закон.

Впоследствие с допълнителни писмени съображения, явяващи се неразделна част от жалбата защитникът М. конкретизира оплакванията си и доводите, които ги обосновават, като застъпва становище, черпейки аргументи от назначената СПЕ по досъдебното производство, че деянието, квалифицирано от прокуратурата като престъпление се характеризира с липса на обществена опасност, като деяние, извършено от непълнолетно лице поради увлечение.

Жалбоподателят моли въззивния съд да отмени присъдата на РС С. и да постанови нова такава, по силата на която да признае подсъдимия Б. Ж. П. за невиновен, като го оправдае по повдигнатото му обвинение по чл. 343б, ал.3, вр. чл.63, ал.1, т.4 НК, като на осн. чл.61 НК му наложи подходяща възпитателна мярка.

По изрично искане на защитата е открито въззивно съдебно следствие и са изискани актуална справка за съдимост на подсъдимия Б. П. от РС по месторождение на същия –РС С. и справка от РП С. дали срещу подсъдимия има образувани други наказателни производства.

В съдебно заседание по същество на делото подсъдимият не се явява, не се явява и упълномощения от него защитник адв. М..Същата в изрична писмена молба, заявява, че се съгласява делото да бъде разгледано и приключено в нейно отсъствие и в отсъствие на подсъдимия. Поддържа изцяло оплакванията, изложени във въззивната жалба и доводите, които ги обосновават. По същество на делото моли въззивния съд, като вземе под внимание изложените аргументи, както и изисканите и приети в хода на

въззивното съдебно следствие документи, касаещи личната степен на обществена опасност на подсъдимия, да отмени присъдата на РС С. и да постанови нова такава, по силата на която да признае за невиновен и да оправдае подсъдимия П., като се приеме, че липсва обществена опасност на деянието, осъществено от непълнолетен подсъдим под въздействие на увлечение.

Представителят на СОП заема становище, че жалбата против постановената присъда е неоснователна. По същество на делото застъпва мнение, че е постановена законосъобразна, обоснована по непораждащ съмнение начин от доказателствата и справедлива присъда. Пледира, че в хода на производството пред РС С. и постановяване и аргументиране на присъдата в съдебните мотиви, първостепенният съд стриктно е съблюдавал и приложил процесуалния и материалния закон. При определяне на най-подходящото наказание е възприет справедлив подход, като е взета под внимание ниската степен на обществена опасност на личността на подсъдимия, характеристика, която не би могла да бъде споделяна по отношение на степента на обществена опасност на извършеното от същия престъпно деяние. Справедливо и адекватно на целите на наказанието е приложена разпоредбата на чл.55, ал. 1, т.2 ,б. "б" НК- при липса на специален минимум на редуцираното по чл.63, ал.1 т.4 НК наказание лишаване от свобода, същото е заменено със следващото по степен- „пробация“, което от своя страна се е свело само до задължителните пробационни мерки и същите са наложени в минималния размер, определен от закона.

Представителят на СОП пледира да бъде изцяло потвърдена присъдата, атакувана с жалбата.

Въззивният съд, като разгледа жалбата на заявените основания, като осъществи на свой ред самостоятелен служебен контрол по отношение на обжалваната присъда, в съответствие с доказателствата/ в т.ч. и новите такива- събрани в хода на въззивното съдебно следствие/ и приложимия закон, прие за установено следното:

Въззивният съд, в настоящият си съдебен състав намира, че не могат да бъдат споделени оплакванията, изложени в жалбата, същата следва да бъде преценена като неоснователна, по следните съображения.

Доказателствата, с принос към обвинението са били събрани при

стриктно спазване на процесуалния ред и съблюдаване на правата на подсъдимия и неговия защитник. На тяхната основа са приети релевантните факти, касаещи извършване на престъпното деяние, при конкретните обстоятелства- на време, място и начин на извършване, както и на авторството на привлеченото към отговорност лице, по начин непораждащ съмнение, в съответствие с чл.302 НПК, както правилно е отбелязал първият съд в мотивите. Настоящата въззивна инстанция се съгласява и с изтъкнатото в мотивите към съдебния акт, че липсата на оспорване от страна на подсъдимия и защитата му на извършването на престъпното деяние по описания в обвинението начин и извършването му именно от подсъдимия Б. Ж., потвърждават този извод за несъмнена обоснованост и доказаност.

Настоящият съд изцяло и безрезервно възприема фактическите изводи на РС С., като обосновани в максимална степен от доказателствата:

Подсъдимият Б. Ж. П. е роден на 12.02.2001 г. в гр. С., български гражданин, с постоянен и настоящ адрес гр. С., кв. „В.“, бл., вх., ет., ап., неосъждан, с ЕГН *****.

На 19.11.2017 г. свидетелите Блав К., на длъжност „младши автоконтрольор“ в РУ - С. и С. П., на длъжност „полицай по охрана на обществения ред“ в РУ - С., изпълнявали служебните си задължения на територията на Община С.. В този ден около 11,40 ч. те се намирали на ул. „Х. М.“ в гр. С., където извършвали проверки на лица и автомобили. Тогава те видели, че по посочената улица се движи лек автомобил марка „Опел“, модел „Астра“ с регистрационни табели . и го спрели за проверка. При проверката те установили, че водач на автомобила е подсъдимият, а собственик на автомобила е Ю. Р. Ю.. Подсъдимият не представил никакви документи за автомобила и заявил, че не е правоспособен водач на МПС. Свидетелят К. изпробвал подсъдимия за употреба на алкохол с техническо средство и и пробата се оказала отрицателна. Непосредствено след това св. К. извършил проверка на подсъдимия за употреба на наркотични вещества с техническо средство „Drager Drug Test 5000“ с фабричен номер ARJF- 0063, със срок на годност до м. февруари 2018 г. Тестът бил извършен посредством тампон, с който била обрана слюнка от устната кухина на подсъдимия, като тампонът бил поставен в пластмасов контейнер Drager Drug Test 5000 STK 6“ с фабричен номер ARJM-0713 (разпечатан пред подсъдимия и годен до м. март

2018 г.), а контейнерът бил поставен в устройството „Drager Drug Test 5000“ и след изчакване на необходимото време за отчитане на резултата (около 10 минути) на дисплея на устройството бил отчетен положителен резултат за употреба на канабис с индикация „ТНС 5“, който бил показан на подсъдимия.

Свидетелят К. отразил своите констатации относно установената употреба на наркотично вещество от подсъдимия в талон за изследване per. № 338000-6437 от 19.11.2017 г. Подсъдимият посочил в талона, че приема показанията на техническото средство и се подписал. Освен това същият заявил, че не желае да даде кръвна проба и урина за изследване. В същия ден за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от Закона за движението по пътищата св. К. съставил срещу подсъдимия акт за установяване на административно нарушение с бланкови серия и номер Д 0335017 в негово присъствие и в присъствието на св. П.. Актът бил подписан от свидетелите К. и П. и бил предявен на подсъдимия да се запознае със съдържанието му. Подсъдимият подписал акта без възражения.

Според заключението на д-р Б. П. по назначената в досъдебното производство съдебно-психиатрична експертиза подсъдимият е психично здрав, могъл е към 19.11.2017 г. и към момента на експертното изследване да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си и е в състояние да участва пълноценно в наказателно производство, като към момента на изследването е в задоволително психическо състояние. Вещото лице е посочило в заключението си, че при извършване на деянието подсъдимият е проявил увлечение.

На тази доказателствена и фактическа основа, първият съд е приложил правилно материалния закон, като правилно и законосъобразно е ангажирал наказателната отговорност на подсъдимия Б. Ж. П. по повдигнатото против него обвинение за престъпление по чл.343б,ал.3 НК.

Настоящият въззивен състав определено счита, че новите доказателства-събрани в хода на въззивното съдебно следствие, от които е видно, че подсъдимият и до настоящия момент/ непрекъснато от извършване на престъплението и след постановяване на присъдата от РС/ е с необременено съдебно минало, липсват противозаконни и противообществени прояви, тези констатации, изтъкнати от защитата, не са в състояние да обусловят и обосноват различен извод от материално правна гледна точка. Това е така,

защото тези обстоятелства се отнасят към личността на подс. Ж., за когото правилно първият съд е приел, че е млад човек, с правомерно поведение по принцип, от което настоящото деяние представлява аберация, изключение. По този начин изводът за ниска степен на обществена опасност на личността на подсъдимия изцяло се споделя и от настоящия състав на въззивния съд. Извършването на деянието поради увлечение, също се съотнася към личността на подсъдимия, а не- към самото деяние.

Констатацията за ниска степен на обществена опасност на личността, не обуславя извод за отпадане на престъпния характер на деянието в съответствие с чл.9, ал.2 НК, тъй като хипотезите които предвижда този текст са две: деянието да не се отличава с обществена опасност или същата да бъде явно малозначителна.

В настоящия случай, както законосъобразно РС С. е приел, не е налице нито една от двете хипотези, касателно степента на обществена опасност. Ниската степен на обществена опасност на извършителя сама по себе си не е достатъчна да обоснове ниска степен на обществена опасност на извършеното от него деяние. Изводът за такава, следва да се основава на множество фактори и обстоятелства, в зависимост от която еднозначно да определя, че деянието по начина на осъществяването му не засяга обществените отношения, представляващи общ и специален обект на посегателство, или степента на засягането им е пренебрежително ниска.

В настоящия случай първият съд е осъществил всеобхватна и задълбочена преценка и анализ на всички обстоятелства, в резултат на което обосновано е приел, че деянието, за което подс.Ж. е предаден на съд се отличава с висока степен на обществена опасност. Този извод се споделя изцяло от настоящия въззивен състав, като изграден в пълно съответствие с материалния закон.

Управлението на МПС от водач, намиращ се под въздействието на наркотични вещества, има за непосредствен обект на засягане сигурността по транспорта. В същото време, деянието по своята същност потенцира с висока степен на риск, засягане на обществени отношения, свързани със здравето и живота на всички участници в движението, особено когато се осъществява от 16 годишен младеж, не притежаващ изградени навици за овладяване на управлението на МПС и за безопасно реагиране в трудна и опасна ситуация и

управлението става в населено място- какъвто е настоящия случай.

Степента на обществена опасност, в по-общ план се обуславя и от делът, който заемат тези престъпления в общия криминогенен фон, понастоящем – честотата на извършване на това престъпление, предимно от млади хора, както и от широко известните и коментирани в обществото случаи на нелепо и внезапно отнемане на човешки живот/животи на други участници в движението, вследствие на управление на МПС под въздействието на наркотични вещества.

На следващо място- една неоправдана снизходителност под формата на преценка за отпадане на престъпния характер на деянието, което е извършено от подсъдимия като непълнолетен поради увлечение, не би била правилен подход, касателно справедливостта на наложеното наказание и водещата роля на специалната превенция по отношение на благоприятно въздействие върху личността на подсъдимия.

Имайки предвид, че същия понастоящем е пълнолетен, но в съвсем млада възраст, непосредствено след преминаване на границата с непълнолетието, по начин, че едно такова неоправдано снизходително отношение- отказ от санкциониране на макар и инцидентната престъпна проява от страна на подсъдимия Ж., не би повлияло благоприятно в етапа на развитието, в който се намира този млад човек- образно –на кръстопът, при който същият няма твърдо изградени принципи и представи за правомерно поведение и липсват устойчиво морално волеви стимули за такова, респ- задръжки, възпиращи го да извършва в бъдеще подобни деяния.

Наложеното наказание- пробация, в замяна на лишаване от свобода, сведено до задължителните по закон пробационни мерки пот.1 и т.2 на чл.42а,ал.2 НК, е в отговор именно на тези потребности в контекста на специалната превенция. Без да се отличава с прекомерна и неоправдана строгост и драстичност, несъответна на личността на подсъдимия, същото в същото време притежава способността да му въздейства възпиращо възпитателно, като създава предпоставки за формиране на лична мотивация за правомерно поведение у подсъдимия, свързано със съблюдаване на закона и зачитане на сигурността, живота и здравето на останалите участници в движението.

По изложените съображения, съдът приема, че взетото решение от РС

С. при избора на най-подходящото наказание се отличава не само със спаведливост, но и -с житейска мъдрост, ориентирана към целите по чл.36 НК, вземайки под внимание спецификите на настоящия случай и на личността на подсъдимия.

Въззивният съдебен състав изцяло споделя и останалите съображения, изложени в мотивите към атакуваната присъда, като не счита за необходимо да ги преповтаря.

Изложеното по-горе обуславя и обосновава потвърждаване изцяло на атакуваната присъда, като закономерен и предвидим резултат от въззивния контрол, предвид на което и на основание чл.334, т.6, вр.чл.338 НПК съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда №26, постановена на 28.06. 2021г. по НОХД № 156/2021г. по описа на РС С..

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____